

ISBN 978 90 00 40330 1
ISBN 978 90 00 40335 6 (e-book)
NUR 334/285

Nederlandse vertaling © Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.loveandlorebooks.nl

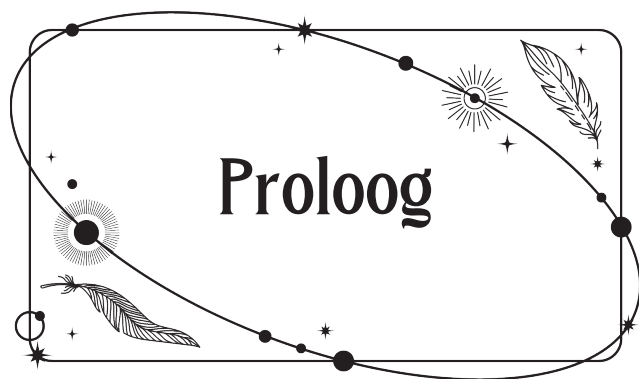
oorspronkelijke titel *White Lights*
oorspronkelijke uitgave © 2026 Hachette Book Group, Inc.

tekst © 2026 by Lauren Kate, all rights reserved
vertaling Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen
omslagillustratie Sasha Vinogradova
omslagontwerp Albert Tang, bewerkt door Saskia Janssen
binnenwerkillustraties Taylor Navis; Feathers and stars © AlinArt/Shutterstock.com
citaat pagina 7 uit *Caïn. Historiespel* door Lord Byron. *Metrische vertaling met inleiding en aantekeningen* door dr. A.S. Kok. Martinus Nijhoff, Den Haag, 1906
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Weesp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Laura Rennert

Het laatste wat Rafe vandaag kan gebruiken is een bloedmooie meid die een videocamera op hem richt. Nou ja, niet specifiek op hém. Ze legt het tafereel vast: de drukbezochte pier, het zonlicht dat op de oceaan schittert, zeemeeuwen die doen alsof ze engelen zijn boven Ventura Beach.

Engelen die doen alsof ze mensen zijn, slenterend over de pier...

Als iemand een boek zou schrijven over Rafes zwaktes, zou deze vrouw net zo goed op het omslag kunnen staan, en ook op alle andere bladzijdes. En natuurlijk, prikkeling is overal in overvloed beschikbaar, en Rafe heeft er geen gebrek aan... maar er zijn maar weinig mensen die zo schitteren als zij. Het doet bijna pijn om naar haar te kijken, maar Rafe kan het niet laten.

Ze is bezig iets te ensceneren alsof het een kwestie van leven en dood is. Hij ziet hoe ze door de zoeker kijkt, hoe ze haar driepoot met slanke vingers op en neer laat glijden. Hij waardeert haar afbladderende nagellak, waarvan hij het idee heeft dat het een complexe geest verraadt. Hij zou zich kunnen verliezen in haar donkere, door de wind in de war geblazen haar, dat ze los draagt tot op haar middel. De rondingen van haar schouders doen hem denken aan de kust van Sicilië. En die ernstige uitdrukking op haar gezicht, wat zou hij het heerlijk vinden om die

met zijn mond van haar knappe gezichtje af te laten smelten, als alles anders was...

Helaas.

Hij is te laat voor zijn afspraak met Sam. Hij voelt het vanbinnen, zonder dat hij daar een horloge voor nodig heeft. Ook na al die jaren nog krijgt Rafe de rillingen bij het vooruitzicht zijn mentor te ontmoeten. Sam vindt het niet fijn om te wachten.

Rafe loopt de pier op naar het avondse visrestaurantje aan het strand dat Sam als ontmoetingsplek heeft uitgekozen. Als hij dicht bij de vrouw komt, klemt Rafe zijn kaken op elkaar en glimlacht met zijn ogen. Wat is er natuurlijker dan voor een camera poseren?

Maar net als hij op het punt staat haar voorbij te lopen, op het punt staat om haar een plek in het wereldklassemuseum van zijn geest te geven, kijkt de vrouw op van haar camera. En rechtstreeks naar hem.

Rafe blijft stokstijf stilstaan. Een rivier van warmte slingert zich door hem heen. Jezus, wat is dat lang geleden.

Maar daar is het: chemie. Plotseling. Zielsbevestigend.

En absoluut onmogelijk.

De vrouw lijkt net zo verbijsterd als Rafe. Ze kijkt weer in haar zoekker. Waar ze hem niet kan zien, waar de door mensen gemaakte technologie geen enkel spoor van hem zal oppikken.

Ze trekt een rimpel in haar voorhoofd van ongeloof. Rafes hart begint te bonzen. Tegen de tijd dat ze haar ogen weer opslaat, is hij weg.

'Hé,' klinkt een stem.

Het bestaat niet dat ze tegen hem praat. Het bestaat niet dat ze hem ook maar zag. Stervelingen kunnen Rafes soort niet zien. En daar is een goede reden voor.

Nee, wat hij had opgevat als oogcontact – als chemie – was maar een illusie.

Rafe staat het zichzelf niet toe achterom te kijken. Hij loopt snel de vermolmde triplex trap op en de klapdeuren van het eettentje door. Hij is buiten adem wanneer hij zich in het met schrootjes beklede zitje tegenover Sam laat glijden. En dan zorgt de aanblik van zijn oude vriend ervoor dat alle gedachten aan de prachtige vrouw op de pier als sneeuw voor de zon verdwijnen.

‘Gegroet,’ zegt Sam zonder op te kijken van het servet waarop hij met pen iets aan het schetsen is. ‘Ik begon al te denken dat je iets beters te doen had.’

Sam draagt een spijkerbroek en een gescheurd zwart t-shirt, en een grijze honkbalpet die ver over zijn krullende rossige haar is getrokken. Hij ziet er hetzelfde uit en toch is hij volkomen anders dan Rafe hem altijd heeft gekend. Er is iets onopvallend veranderd.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ vraagt Rafe.

‘Ik wilde dat jij de eerste was die het zou horen,’ zegt Sam met zijn armen wijd. ‘Ik heb het gehad.’

Er opent zich een angstwekkende afgrond in Rafe. Hij spreekt behoedzaam. ‘Wat bedoel je met “ik heb het gehad”?’

‘Je weet best wat ik bedoel,’ zegt Sam terwijl hij verdergaat met schetsen. ‘Ik ben vrij.’

Rafe heeft nog nooit meegemaakt dat Sam loog, maar wat hij nu zegt, is krankzinnig. Als het waar is – het kan niet waar zijn, maar als het waar is – verandert dat alles.

‘Ga je me nu niet vragen: “Wat gebeurt er nu?”’ vraagt Sam.

Rafe kijkt het restaurant rond naar de andere gasten die op hun fish-and-chips aanvallen, zich totaal niet bewust van de enorme gebeurtenis die zich in hun midden afspeelt. Een ontwikkeling die invloed heeft op bijna elke lotsbestemming op aarde. Hoe zou het zijn om hen te zijn, zo onwetend van de kosmos, van hoe wanhopig breekbaar die is?

‘Goed dan,’ zegt Rafe tegen Sam met een trilling in zijn stem. ‘Wat gebeurt er nu?’

‘Dat is iemand anders’ probleem. Als je je kaarten goed speelt, zou het dat van jou kunnen zijn.’

Plotseling trekt er een opwelling van hunkering en hoop door Rafe heen. Is dit het moment waarop hij later zal terugkijken? Het moment waarop hij eindelijk de kans op eerherstel krijgt?

‘Bied je hem... aan mij aan?’

De Karmijnrode Slagpen. Die ene rode veer die Sam de afgelopen zesduizend jaar in zijn vleugel heeft gehad. De totem die een engel verheft tot een serafijn, die het mogelijk maakt dat hij en alleen hij zeggenschap heeft over de dood.

Waar is hij nu? Staat Sam op het punt om hem –

'Rafaël.' Sam fronst. 'Je weet dat ik dat niet kan doen.' Het mededogen in zijn stem maakt Rafe misselijk. 'Je moet hem verdienen. Sterker nog, zoals het er nu voor staat, zul je hem misschien moeten grijpen. Met beide handen.' Hij kijkt omlaag naar zijn servet, naar de schets. 'De anderen zullen hem natuurlijk ook willen hebben.'

Rafe balt zijn vuisten. 'Wie weet het nog meer?'

'Jij bent de eerste. Dat is toch het minste wat ik je verschuldigd ben.'

'Ik begrijp het niet. Ga je nu dood?'

'Doe niet zo dramatisch. Ik heb mijn hele leven nog voor me.'

'Maar waaróm dan, Samael?'

Sam laat zich weer tegen het bankje aan zakken en glimlacht. 'Ik zal het je laten zien.'

Er nadert een serveerster. Ze is zevenendertig en twee derde als Rafe het goed inschat, met een goede botstructuur en vermoeide ogen, en ze kauwt op licht gearomatiseerde druivenkauwgom. Wanneer ze tegenover Sam staat alsof hij zomaar een klant is, breekt het zweet Rafe uit. Ze kan hem zién.

Die klerelijer liegt niet.

'Wat mag het zijn, schat?'

Schat. Ze práát tegen hem. Tegen Samael, de Engel des Doods.

De voormalige Engel des Doods.

Rafes oudste vriend, zijn mentor, is sterfelijk geworden. Hij heeft het echt, eerlijk, allemaal achter zich gelaten. Rafe kan het niet geloven.

Sam kijkt Rafe aan met een blik van: 'Moet je dit eens zien', en dan houdt hij zijn hoofd schuin in de richting van de serveerster.

'Er is vast een tekort aan engelen in de hemel als jij hierbeneden bent.'

'O god,' zegt de serveerster kreunend. 'Op dat soort zinnen zit niemand te wachten.'

Sam recht zijn rug met een oprechtheid die Rafe van afschuw vervult. 'Laat het me nog eens proberen –'

'Alsjeblieft niet, zeg,' zegt de serveerster, die Sam behandelt als een willekeurige nobody die haar probeert te versieren. 'Wil je nou koffie of niet?'

'Koffie,' zegt Sam glunderend. 'En ook een voor mijn vriend.'

De serveerster kijkt naar de andere kant van het zitje, in de richting van Rafe, maar niet naar Rafe. En de uitdrukkingsloosheid die hij onder

haar niet-gefocusste blik voelt, doet hem aan de vrouw op de pier denken. Dat het net leek alsof ze hem zag. Hoe dat vanbinnen had gevoeld.

Hij zet haar uit zijn gedachten om zich te concentreren op Sam, op dit nieuws en op de vernietigende gevolgen ervan. Rafe moet deze voor-sprong gebruiken. Hij moet de touwtjes in handen nemen. Hij kan het deze keer niet verpesten.

Grijp hem, zei Sam. Sam die er zo tevreden uitziet, terwijl hij zichzelf zojuist voor schut heeft gezet bij een serveerster. Als het ook maar iemand anders was, zou Rafe niet nieuwsgierig zijn, maar het gaat hier om Sam.

‘Help me het te begrijpen,’ zegt Rafe. ‘Je... bent ermee gestopt zodat je serveersters kon versieren?’

Sam schudt zijn hoofd. ‘Goeie ouwe Rafe. Niemand anders kan het transcendente diepzinnige zo oneindig klein laten klinken.’

‘Het is gewoon dat er geen tekort aan seks is in –’

‘Het gaat niet om seks.’

Rafe knippert met zijn ogen.

‘Liefde, klootzak. Ik wil líéfdé.’

Rafe snuift minachtend. ‘Niemand geeft wat jij had op voor liefde.’

Sam gaat verder met schetsen en zegt niets.

‘Goed dan. En waar ben je van plan die... liefde te vinden?’

‘Misschien bij de bibliothecaresse die ik zojuist heb ontmoet,’ zegt Sam. ‘Ik liep binnen voor een boek met de toneelstukken van Byron. Ik liep weer naar buiten met Adah. Verbluffend. Zo onbeschrijfelijk zacht.’

‘En toch probeer je de serveerster te versieren?’

‘Alle sterfelijke vrouwen dragen een vonk van het goddelijke in zich. Als je die eenmaal hebt ervaren, wordt het verslavend.’

‘Volgens mij heb je zo te horen alleen maar het ene onderwerp van aanbidding door het andere vervangen,’ zegt Rafe, die de godslastering in zijn eigen woorden hoort.

‘En ik zeg je,’ zegt Sam glimlachend en onbevreesd, ‘dat het een upgrade is.’

‘Hoe lang is het nu al?’ wist Rafe te zeggen.

‘Drie nachten. Alles is al veranderd. Je zou het geluid van Adahs lach moeten horen, Rafe. Als een nachtegaal. We blijven de hele nacht op